

stemmig til Thingets Vedtagelse, at disse Andragender skulde henvises til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Forhandlingerne om disse Andragender ville findes i Folkethingstidenden Sp. 5882—5949, og det vil ses af disse Forhandlinger, at den Motivering, hvorpaa Ordføreren, som var det nuværende ærede Medlem for Solbæk Amts 3die Valgkreds (Lauber), støttede disse Andragenders Henvisning, væsentlig var den, at en stor Mængde af de Navne, som vi have hertilands, ende paa „sen“. Det er jo en bekendt Sag, at oprindeligt havde vi hertilands Navne, som ikke endte paa „sen“, men ved Kristendommens Indførelse her i Landet fik vi ogsaa omplantet paa dansk Grund en stor Mængde hebraiske og romerske Navne, som kom til at ende paa „sen“, og Følgen var da den, at Folk her i Landet lige fra Kongen og ned til Almuen allesammen kom til at hedde „sen“. Dette maatte selvfølgelig føre til, at en stor Mængde af disse Navne kom til at lyde ens, og dette maatte atter føre til meget væsentlige Ulemper baade for Administrationen og paa mange andre Omraader. For nu at hjælpe paa dette, gif man i Tidernes Løb til enten at give Folk Sgenavne eller ogsaa, saaledes som Udelen og de dannede Kredse gjorde, til at optage bestemte Stamnavne, og lidt efter lidt blev det saa til, at kun Almuen havde disse Navne, der endte paa „sen“, medens de dannede Klasser optog bestemte Stednavne. Efter som Tiden gif, kom man endelig til at se, at der ogsaa paa dette Omraade maatte gjøres Noget, og vi kom da til sidst til, at der ved Forordningen af 4de Oktober 1828 blev aabnet Folk Udgang til at kunne optage bestemte Slægtnavne. Denne Forordning, der gaar ud paa, at det overlades til Faderen selv at bestemme, om hans Barn ved Daaben skal kaldes ved hans Fornavn eller Efternavn, eller om der skal tildeles det et bestemt Stednavn, tror jeg navnlig i Begyndelsen er bleven brugt i ikke ringe Udstrækning, og det skønner jeg deraf, at man kan se, at de, som jeg vil kalde de dannede Kredse, i Begyndelsen optog en Mængde bestemte Stamnavne, medens den menige Befolkning ikke nær i den Grad sølte nogen Trang dertil, hvilken Trang først er kommen frem senere. Jeg tror, at de, der for den væsentligste Del dengang forandrede deres Navne, var de Handlende i Kjøbstæderne, og man vil saaledes, naar man gaar i Kjøbenhavns eller i en Provinsbys Gader, let opdage en hel Del Navne, der ere optagne f. Ex. efter Bynavne. Det var altsaa paa denne Motivering, at man vedtog at henvise disse Andragender til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, og det vil ses af den Afstemning, der fandt Sted dengang — der var nemlig Navneopraab — at Sagen ikke blev opfattet som

nogen Partisag, men at det var Folk fra de mest forskellige Sider, der mødtes i Enighed om, at der maatte gjøres Noget her. Jeg skal saaledes nævne, at for denne Henvisning stemte de nuværende ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimefiad) og Aarhus Amts 2den Valgkreds (Singerslev) sammen med Medlemmer fra den yderste modsatte Side. Uheldigvis var under denne Afstemning den høitærede nuværende Kultusminister fraværende, ellers kunde det have været interessant at se, hvorledes han havde stemt dengang. Lo afgave „Stemmer ikke“, nemlig det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) samt den daværende Justitsminister (Klein). Den daværende Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Worsaae) svarede under den Forhandling, der da fandt Sted, at han med Fornøielse skulde være med til at arbejde hen til, at vi paa dette Omraade kunde faae en Forandring. Imidlertid gif, som bekendt, Minister Worsaae af; men næste Aar kom Sagen for til Behandling i Thinget igen, og Andragenderne bleve dengang enstemmig med 71 Stemmer henvisne til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Den nuværende høitærede Conseilspræsident, som var tilstede paa hele Ministeriets Begne og deltog i Forhandlingerne, svarede dengang, at hans Ministerium selvfølgelig vilde tænke over denne Sag ligesom over alle andre Sager. Det vil altsaa heraf ses, at det er paa et saadant Grundlag, at vi have stillet denne Forespørgsel, hvis første Del lyder saaledes: „Til hvilket Resultat ere de høitærede Ministre komne i deres Overveielser med Hensyn til de af Folkethinget gjentagne anbefalede Andragender om Foranstaltninger, sigtende til Indførelsen af virkelige Slægtnavne?“ Det er jo nemlig saa, at det i hvert Fald ikke kan være den store Almenhed bekendt, til hvilke Resultater Ministeriet er kommet, og der foreligger jo heller ikke nogen bestemt Udtalelse fra Ministeriet, hvoraf man kan se dem. Der kunde jo ganske vist henpeges til en Skrivelse af 18de Oktober 1878, som er væklet mellem Ministerierne, men derved oplyses ikke noget Videre. Derfor have min ærede Medforespørgger (Larsen) og jeg tilladt os at stille denne Forespørgsel, for at faae en klar Udtalelse herom.

Svad den sidste Del af Forespørgslen angaar, som jeg nu skal henvende til den høitærede Justitsminister, da lyder den saaledes: „Efter hvilke Regler gjør den høitærede Justitsminister Brug af sin Måndighed til at meddele Bevillinger til Personers Navneforandring?“ Denne Del af Forespørgslen er grundet paa, at jeg har faaet Meddelelser fra forskellige Folk i Landet, som, naar de have indgivet Ansøgning i saa Henseende, have faaet den tilbage med det korte lakoniske Svar: Kan ikke bevilges! Dernæst er Forespørgslen